

De chagrijnige Paashaas

Theo Barkel

‘Driehonderddrieenzestig dagen per jaar verveel je je te pletter, om je vervolgens twee dagen lang het apelazerus te werken omdat iedereen per sé op dezelfde twee dagen zijn paaseitjes wilt hebben!’ Met een diepe zucht haalde de paashaas het volgende ei uit zijn tas en wachtte even tot de bijbehorende gegevens op het ei verschenen. *Lieve jongen, wordt vaak gepest door oudere zus.* De tekst verdween, waarna de geverfde afbeelding langzaam zichtbaar werd op het ei; een hart dat onder een brede riem vandaan kwam. Uit het hart kwam een grove vuist, klaar om uit te halen. ‘Boodschap lijkt me duidelijk knul, flink uithalen, dan houdt ze wel op.’ Hij slingerde het ei krachtig over het voor hem manshoge hek. Het vloog met een grote boog over de voortuin recht naar het van driedubbele beglazing voorziene raam toe. Het volgende moment leek het ei uitgesmeerd te worden over het glas. Heel even nam het raam echter een chocoladebruine kleur aan, met hier en daar een vleugje advocaat vulling, waarna het ei aan de andere kant onbeschadigd voortraasde naar de zoals altijd klaarstaande eierrekjes.

Zuchtend sjokte de paashaas voort naar het volgende huis. ‘Doet sinterklaas dit alleen? Nee, natuurlijk niet! Hij heeft hulpsinterklazen en Zwarte Pieten die hem helpen. En de kerstman is ook niet gek, hij heeft een hele kudde rendieren die hem over de aardbol heen slepen. Maar krijgt de paashaas hulp? Ben je gek! Ik moet alles alleen doen! Geen paaskippen die mij voorttrekken of hulphazen die voor me uit snellen!’ Met een chagrijnige uithaal slingerde hij het volgende ei naar een huis.

‘Een keer raden wie er iedere keer het haasje is!’

Met een kwaad gebaar vouwde hij zijn oren naar achteren en hupte naar het volgende huis, een prachtige villa met een mooi gazon. Hij moest opschieten, de schemering begon al in te zetten. De eerste paasdag was bijna voorbij en hij had nog veel huizen te doen.

*

‘Hé, Karel, dit is het huis. Volgens Kale Kees moesten we hier zijn.’

Zijn makker, die net de bivakmuts over zijn hoofd had getrokken en nu het kijkgat probeerde te vinden, probeerde hem ondanks alles aan te kijken. ‘Ja, dit is het. Groot huis, mooi gazon,’ klonk het uiteindelijk. ‘In de bijkamer staat de kluis, een simpel model dat we zo open moeten hebben.’

Met een vette grijns op zijn mond stootte hij zijn maat aan ‘Kom op dan, Harry. Kale Kees zal trots op ons zijn. Eind van de week zitten we op de Bahama’s uit te rusten.’

‘Te rentenieren bedoel je!’ Harry had de muts ook over zijn hoofd getrokken en gezamenlijk liepen ze over het grasveld in de richting van de schuifpui die vanaf de tuin toegang gaf tot het huis.

De duisternis en de beplanting boden voldoende bescherming, en even later haalde Karel zijn inbrekerssetje tevoorschijn. Hij stak het dunne metalen pinnetje in het cilinderslot en begon te peuteren. Amper dertig seconde later hoorde ze een zachte klik en trots schoof hij de deur open, een uitnodigend gebaar makend naar zijn vriend. ‘Entree!’

‘En dat voor 2,95 bij de Temu,’ mompelde Harry hoofdschuddend terwijl hij naar binnen liep.

*

‘Oké, en wat zullen we nu weer hebben.’ Zuchtend trok de mukkende paashaas het volgende ei uit zijn zak. Het duurde even voordat de tekst zichtbaar werd, waarna hij meteen weer verdween en een andere tekst verscheen.

‘Ook dat nog, je weet toch wel wie hier woont? Als jij me ook in de steek laat, neem ik ontslag en kies ik het hazepad.’

Alsof het lege dreigement had geholpen, werd de tekst meteen helderder. *Draaideurcrimineel. Geen knip voor de neus waard.*

Meteen werd ook de tekening op de witte eierschaal zichtbaar; een galg en een rad waar een bloederig zwaard voor stond.

'Ik vind het prima,' mompelde de paashaas, woog het keihard gekookte ei even in zijn hand, en haalde uit.

Als een kanonskogel raasde het ei over het gazon, door de nu ineens geopende schuifpui en verdween in het huis.

'Goed, nog maar twee miljard adressen. Geen punt hoor, laat mij maar aanmodderen in mijn eentje! Ik heb toch driehonderd en drieënzestig dagen om uit te rusten!'

*

'Hé, Harry! Ik heb de kluis gevonden. Hier is hij!' Zoekend draaide Karel zich om, zijn vriend moest vlak achter hem zijn. Het volgende moment staarde hij in de stomverbaasde ogen van zijn vriend. Zijn voorhoofd barste open en de stukken hersens vlogen hem als hardgekookt eigeel om de oren. Veel tijd om zich hierover te verbazen kreeg hij niet, want iets wits kwam op hem af en boorde zich met geweld een weg door zijn schedel.

Hij was dood voordat hij de grond raakte.

*

'... vraagt iedereen zich af wat het huidige paaswonder zal zijn. Welke gunst zal ons dit keer verleent worden? Zal de zeespiegel weer een centimeter dalen of zullen de vervuilers in hun eigen vuil stikken zoals twee jaar terug? De poles op internet zijn wederom razend populair. Het meest populaire Paaswonder is dat alle bommen en granaten in paaseieren zullen veranderen en...'

Met een chagrijnige uitdrukking op gezicht draaide de paashaas zich om, de zeurende TV in het huis voor hem negerend.

'Typisch mensen, mond vol van vrede en paaseieren maar niemand die echt iets doet. Oorlog is tenslotte kassa!' Hij had het nieuwe ei uit zijn tas gehaald en haalde uit.

'Hun buik is hun god.'

Hij wilde net doorlopen toen hij iets hoorde rinkelen. De presentator had definitief zijn mond dichtgehouden. De TV die net nog aan had gestaan, vertoonde nu een zwart beeld met precies in het midden een paasei.

'Oeps, wel op blijven passen hè,' mopperde hij nu tegen zichzelf terwijl hij snel verder liep.

De tweede paasdag liep bijna ten einde en hij had nog één adres te doen.

Hij stond nu voor het grote witte huis waar hij altijd eindigde voordat hij terugging naar Eibergen. Het gazon was groot en goed onderhouden. Er stonden grote hekken omheen en de bewaking was enorm. Overal liepen mannen in dure pakken rond met een chagrijnige blik op hun gezicht.

'Ongetwijfeld weer zo'n omhooggevallen idioot die zichzelf belangrijk vindt,' mopperde hij terwijl hij mokkend zijn poot in zijn nu bijna lege tas stopte. 'Laatste adres, daarna kan je weer bijna een jaar je nest in,' sprak hij zichzelf moed in.

Het laatste ei dat hij uit zijn tas haalde, was een groot en zwaar ei van pure chocolade zonder vulling. Heel even woog hij het in zijn poot en gooide het omhoog. 'Toe maar. Een zware jongen! Benieuwd wat hij te zeggen heeft.'

Hij ving het ei op en wachtte op de boodschap.

Egoïstisch, narcistisch persoon, Pathologisch leugenaar die alleen maar van geld houdt.

'Een idioot dus, benieuwd naar de afbeelding.'

Voor het eerst verscheen er een soort glimlach op zijn gezicht toen hij de tekening zag verschijnen.

'Toepasselijk,' was de conclusie, waarna hij met alle kracht die hij had uithaalde. Hij had tenslotte een flink gazon te overbruggen.

Het ei schoot er inderdaad als een kruisraket vandoor, flitste langs alle bewakers en raasde recht op het ovale kantoor af dat zich in het gebouw bevond.

'De rijkste mensen leven altijd in de mooiste villa's,' mopperde hij terwijl hij langzaam weghupte,

'Maar zijn het armst...'